

КЛАУС ОТТО БАХ. КІЛЬ

Клаус Отто Бах був гарним сином, відповідальним працівником, взірцевим платником податків. Він жодного разу в житті не перетнув дорогу на червоне світло, не взяв чужого й не образив слабшого. Безстрашний у дрібницях, войовниче налаштований до котів, найбільше у житті Клаус боявся вродливих жінок та свого шефа.

Клаус Отто Бах проживав у власній двокімнатці в середмісті Кіля, у Північній Німеччині. Він працював електриком, вів розважливий спосіб життя, не вмикав телевізора, чайника і пральки після дев'ятої вечора, сортував сміття й голосно не хропів. Зрідка він забридав до собору в центрі містечка послухати органну музику і просто пошукати своє місце під сонцем і куполом. Але місця не знаходив і, ніяково вкладаючи замалі як для його зросту долоні до кишень джинсів, йшов перехопити сосиску з гірчицею в булці, яку неподалік продавали турки в ятці на коліщатах. Попри сумнівний вигляд турків, сосиска добре пахла й чудово смакувала як на свої 2,5 євро.

43-річний Клаус Отто Бах справляв враження чоловіка цілковито нежонатого, хоча й доволі охайного. Його охайність не мала нічого спільного з німецьким педантичним снобізмом і скидалася радше на бажання школярика не отримати зауваження від Всесвіту.

Клаус Отто двічі закохувався. І двічі це почуття боляче, із саднами й подряпинами, лупцювало його по обличчю.

Перше кохання Клауса сталося з ним у старших класах і звалося Аннелізе Циглер. Вона була зі Східної Німеччини — цибата, швидка й насмішкувата. Клаус Отто, пухкий і мрійливий підліток, ганявся за нею, мов за чарівним метеликом, так і не спіймавши ні її погляду, ані усмішки.

Клаус любив Аннелізині смішні кіски, її синю спідницю й завелику як для підлітка сумку на одне плече. Він милувався її сміхом, напівжіночною зграбністю рухів і змінами настрою. Але найбільше йому подобалися її візерунчасті колготи.

Аннелізе була чесною як на їхні з Клаусом шкільні спокусливі чотирнадцять. Вона, здогадуючись про його симпатію, трималася осторонь, не фліртувала і взагалі не дарувала зайвих надій. Ніколи не використовувала його задля домашніх завдань чи кишенькових грошей.

Але чи була Аннелізе доброю до Баха? Аж ніяк. Ця байдужість не лише не припиняла Клаусових любовних страждань, а примушувала шукати все нові й нові шляхи до серця примхливої обраниці.

І одного дня, попередньо домовившись з учителькою, на уроці музики Клаус Отто мав твердий намір зіграти пісню, слова й мелодію якої написав сам. Пісня була про весняний вітер. На думку юнака, вона мала б розтопити крижане серце Аннелізе. І та його поцілувала б. Щонайменше — поцілувала. А можливо, дозволила б торкнутися до ніг чи грудей... А можливо, і... І на цьому моменті Клаусові паморочилося і ставало важко дихати.

Для здійснення свого блискучого задуму Бах при-ніс із дому гітару. План був ідеальний. Єдине, чого не врахував Клаус,— це власної слабкої нервової системи та схильності до панічних атак. Щойно він став перед усім класом і почав перебирати акорди, як руки перестали слухатися. Мелодія зовсім не нагадувала вигадану ним. Вона взагалі не нагадувала музику.

— Schaut! Schaut mal! — крикнув хтось із класу.— Fette Finger!¹

— Так, так, подивіться, це все через його маленькі ручки та товсті пальці! Як ти взагалі можеш такими грати? — підхопили однокласники.

Клаус застиг, червоний від сорому, принижений та зніяковілий, він не міг поворухнутися. Аж тут серед гамору почув тоненький і такий милий його серцю голосок Аннелізе.

— Klaus Sänger, Klößchen Finger!² — заливаючись сміхом, скрикнула вона.

І весь клас враз як навіжений підхопив, вигукуючи голосно, уїдливо. З Клауса Отто сміялися. Сміялися так, як ніколи раніше. І ніж у спину встромила та, за-ради якої він був готовий на все.

Нерви в Баха не витримали — він вибіг із кабінету, ледь стримуючи сльози. А потім весь наступний урок сидів на підвіконні в туалеті й порожніми очима роз-глядав куц на вулиці, схожий на лавр.

Щось у ньому хруснуло того дня й більше ніколи не стало на місце, проте Бах, як великий пристосуванець, навчився з цим жити.

Переживши те кохання, Клаус Отто різко подорос-лішав, себто більше не ганявся за метеликами й ви-знав, що його відображення у дзеркалі далеко не те, яке він волів би бачити. Замість іти воювати з вітря-ками та гойдалками, він вирішив скоритися й зачини-тися від світу. І самому сміятися з себе. Ображатися на себе. І не знаходячи у самого ж себе підтримки, йти далі й далі колами жалю й безпросвітнього суму.

Проте з ним сталося друге кохання. І звалось воно Кларою. Це була Клаусова дружина. Хто знає, що ке-рувало ним, коли він ішов до шлюбу. Можливо, занад-то виразно заговорив голос самотності. Може, Клаус просто вирішив, що вже час. А може, Клара все так сильно і впевнено взяла у свої руки, що Клаусові вже не було як вивернутися.

З іншого боку, Клаус Отто Бах був усе ж радий, що біля нього тепер є представниця жіночої статі. Це трохи піднімало його самооцінку і прикрашало будні. З Кларою, яка важила близько ста двадцяти кілогра-мів, він почувався легко й упевнено.

Крім того, його емансиповані та самодостатні спів-вітчизниці не надто охоче йшли на стосунки з ним, таким схильним до депресій, істерик та постійного ниття. Тобто з чоловіком тонкої душевної організації.

Зате з Кларою вони були як дві хлібини — ніби з однієї печі, ніби обпечені вогнем цього життя, проте й без особливого запалу. З Кларою Клаус пив пиво, їв безліч сосисок, прогулювався ввечері районом, трима-ючи її руку. З Кларою він дивився порно, жуючи поп-корн, годинами тюлений на дивані, залипаючи в якесь чергове ток-шоу. Власне, іноді він думав, що насправді щасливий. Що життя таки склалося.

На осінь Клаус Отто, мешканець Півночі, з нелег-кої Клариної подачі все ж здав власні, здавалося, такі

¹ Подивіться! Подивіться! Товсті пальці! (Нім.)

² Клаус співає, як кльощки наминає! (Вільний переклад автор-ки з німецької.)

непохитні позиції та погодився взяти кредит, аби поїхати на Октоберфест. Він — поїхати до Баварії! Він — узяти кредит! Сказитися!

І пити там, тобто бухати, заливатися, обливатися, квасити, сміятися, горланити, зливаючись в одній хмільній агонії з тисячами співвітчизників та гостей країни. І провести в цьому мареві, може, днів зо три, може, цілий тиждень, не прокидаючись від сп'яніння, втрачаючи зв'язок із реальністю. І це був би, певно, найбуремніший, навідчайдушніший період його життя. Той, про який він навіть не смів думати. Бо це саме той сорт божевілля, яке зазвичай оминало його. І міркуючи про пиво та круглясті бюсти офіціанток, коротенькі суkenки дірндль¹, а там — можливо, а там — напевно, а там — безсумнівно, колготи, Клаус Отто ласо прицмокував губами. Потім він повертався до Клари, наче відчуваючи легку провину від таких думок, гладив її грубу від роботи пухку руку й цілував рум'яну, як пепероні, щоку.

Але Клара все зіпсувала. І кредит, і мрії, і життя. Не маючи змоги звести дві свої ноги до купи, Клара зрадила Клаусові з патлатим далекобійником, що мав глибокі, схожі на лагуни залисини. А потім і взагалі пішла до нього жити, заявивши, що розмір має значення. І Клаус Отто знав, що мова зовсім не про розмір його сорочок.

Після такого удару Клаус оговтувався три роки, запив, затлустів ще дужче, припинив сортувати сміття, через що отримав догану від сусідів, і почав ще дужче топитися у хвилях ненависті до себе зокрема і світу

¹ Дірндль — традиційний жіночий костюм, поширений у Баварії, Тіролі та Ліхтенштейні: блуза з корсажем і широка коротка спідниця з яскравим фартушком.

загалом. Клаус не гребував нічим, іноді йому здавалося, що глибшого дна вже немає. Він принижувався, навколішки просячи Клару повернутися, дарував їй квіти, чекаючи ввечері після роботи під будинком свого суперника, різав вени, вдавав, що наковтався пігулок, стрибав із вікна першого поверху, вивернув ногу, але аж ніяк не вкоротив собі віку в ім'я любові. Бах навіть викликав далекобійника на дуель і сам же потім від нього втікав, ледь не зомлівши зі страху й адреналіну. Він робив багато, майже все, що вмів і міг. Проте нічого не допомогло. Клара не повернулася. А у Клаусовій душі оселилася порожнеча, із якою він згодом таки навчився жити.

* * *

Клаус Отто Бах закохувався двічі. Проте ніхто не знав, що найбільше у своєму житті він любив колготки.

КЛАУС ОТТО БАХ. КІЛЬ

Про свою дивакувату пристрасть Клаус Отто Бах знав давно, але називати її на ім'я почав десь після того, як дістався неозорих просторів інтернету. Тоді ж він почув це солодке, гіркувате та п'янке слово «фетишизм» і навчився вишукувати кіно на свій смак — із відповідною тематикою.

Спершу Баху було соромно і страшно завантажувати на свій комп'ютер черговий порнофільм, адже це найсправжнісіньке порушення закону. Тому він міцно засував полотняні штори, тричі підкрадався й перевіряв, чи бодай хтось із того боку шиби не спостерігає за ним і чи немає комусь до нього діла. Іноді Клаус застигав біля штори, розраховуючи на те, що його не видно, а от він-то зі свого сховку зможе помітити цікавого до його особистого дозвілля спостерігача.

Часом Клаус Отто стояв так по п'ять хвилин, доки його пухке, незвикле до фізичних навантажень тіло не починало скніти. Затим він перевіряв, чи не стоїть хтось біля вхідних дверей, зачиняв усі квартирки в кухні. Завмирав на кілька хвилин у цілковитій тиші, тяжко, вогко дихаючи, та й вмощувався дивитися своє порно дуже-дуже тихо й на маленькому екранчику.

За кілька місяців Клаус Отто став сміливішим і вже не так прискіпливо ставився до питань своєї безпеки. А дарма. Бо одного разу в найнезручніший момент у двері подзвонили.

Бах, ураз покриваючись лускою поту, блискавичними, як йому здавалося, рухами натиснув на велику синю кнопку на системному блоці, вимкнувши комп'ютер повністю. Іншою рукою натягував зношені, габаритні, схожі на парашути, сімейні труси.

Клаус Отто тільки-но почав розмірковувати, чи вдягнути йому штани, як у двері подзвонили ще раз. Настирливіше.

— Шайзе,— прошипів крізь зуби Бах і попрямував до дверей.

На порозі стояла маленька дівчинка, її волосся було настільки білим і прозорим, що створювалася ілюзія куряви над головою.

— Добрий день,— мовило злякане дівча, яке все ж не почало панікувати й вирішило довести свою місію до кінця.— А чи тут живе Ларс Хазе?

— Ні,— спантеличено промимрив Клаус Бах, вдаючи що чуває правою рукою ліве стегно, тим самим намагаючись приховати ерекцію.

Дівча кілька секунд дивилося на нього із сумішшю страху, огиди й розчарування, а потім хутко майнуло сходами донизу, вже десь із дверей під'їзду дзвінко волаючи:

— Ви-и-и-бачте!

Клаус Отто так і стояв заскочений, розгублений. І все, про що він міг думати,— це білі в червоні сердечка колготки дівчинки, що помилилася квартирою.

Того ж дня він спробував дивитися підліткове порно. Але виявилось, що підлітків він не любив ще зі школи, тому Бах більше не повторював цих спроб, віддавшись повністю своєму основному вподобанню — колготам на дорослих, достиглих жіночих ногах.

Клаус Отто Бах спокійно ставився до змін пір року. Але весна та осінь для нього завжди були довгоочікуваними та особливими — у ці сезони з'являлася надія, що котрась жінка, з якою йому перепаде перетнутися на роботі, під час поїздки в автобусі чи в супермаркеті, все ж раптово вирішить вдягнути спідницю замість джинсів чи легінсів. І найголовніше — натягне на свої ніжки колготи.

Клаус любив їздити у громадському транспорті, зумисне обираючи години пік, і непомітно старатися гладити жіночі коліна й литки, пірнати у глибину під коліньми, швиденько водити вказівним і середнім пальцем, відчувати шкірою благородну синтетику панчіх.

Він не гребував і літніми жінками в бавовняних колготах, проте дозволяв собі легку грубість, з огляду на матеріал та вік.

КЛАУС ОТТО БАХ. ГАМБУРГ

Die Freiheit, die erwarben die Alten,
möge die Nachwelt würdig erhalten.

Свободу, яку здобули наші предки,
хай з гідністю шанують нащадки.

Девіз міста Гамбурга

Зализавши рани після розлучення з Кларою, Клаус Отто Бах поїхав до Гамбурга. І то цілком випадково. Звісно, якщо можна випадково взяти відпустку на роботі, придбати квиток на автобус до іншого міста, забронювати хостел і доїхати туди без усіляких випадкових пригод. Випадково знайти вулицю, номер будинку. І — о диво — не помилитися дверима.

До Гамбурга, цього вільного ганзійського міста, осередку торгівлі й проститутток, міста радощів і мостів, Отто Клаус Бах приїхав цілком випадково.

І цікавили його зовсім не мости, не найбільший у світі парк-кладовище, не чотири десятки театрів і навіть не Beatles-Platz, хай як би він любив пісню *And I Love Her* у виконанні ліверпульської четвірки. І серед пів сотні гамбурзьких музеїв цікавив Клауса Отто лише один. Художній музей еротики. Бах провів не один день, вечір, а то й ніч, уявляючи собі, що може запропонувати цей музей такому знавцю еротики, як він.